

Királyi papság

Kevésbé köztudott, hogy kétfajta papság létezik, az ún. szolgálati papság, ez az ismert, a másik pedig az általános, vagy királyi papság. Ez utóbbi Mózesre és Szent Péterre épül. Az Úr azt ígérte Mózesnek a Sinai szövetség keretében, hogy az izraeliták, ha megtartják a parancsokat Isten papi királysága és szent népe lesznek (vö. Kiv 19,6). Melkizedek egy személyben volt király és pap. A választott nép olyan lesz a többi nép között, mint a régi pap-királyok. Szent Péter azt mondja, hogy mindez csupán előképe volt annak a magasabb rendű papságnak, amelyet Krisztus hozott el népének, mert azt mondja a híveknek „mint élő kövek, épüljetelek lelki házzá, szent papsággá, hogy Istennek tetsző **lelki áldozatokat ajánljatok fel** Jézus Krisztus által... Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak **dicsőségét hirdessétek**, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára (1Pét2,1-9)”. Milyen papi rangja, szerepe van a királyi papságnak, vagyis a híveknek? A Péter levél alapján kettős szerepe van 1. lelki áldozatok felajánlása 2. Isten dicsőségének hirdetése.

1.Lelki áldozatok felajánlása: A pap közvetítő Isten és ember között. Az Úr Jézus az emberiség főpapja, Ő közvetíti az újjáteremtő Szentlelket az egész emberiség javára. Az Úr Jézus kereszthalálában élte át emberi természetében a totális önátadást és a totális Szentlélekbe merítést. A végtelen szeretetet élte át, amelyben az újjáteremtő Szentlélek végtelen ereje áradt ki Krisztus emberi természetére (ez a Szentlélek támasztotta fel őt a halálból), s Krisztus testéből árad azóta is az egész világra és az emberi nemre. A szolgálati papok feladata, hogy jelenvalóvá tegyék a hívek számára a kereszthalálból áradó Szentlelket, ezt teszik a Szentmise bemutatásával. A hívek pedig a szentáldozáson keresztül részesülnek Krisztus áldozati lakomájából az örök élet kenyeréből és annak a Szentléleknek a kiáradásából, Aki a halálból életre keltette Krisztust. Gondoljunk bele, hogy az Eucharisztia akkor lesz számunkra gyümölcsöző és örök életünk akkor „van”, ha tiszta szívvel áldozunk: „aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van” (Jn 6,54). Amennyiben az Úr Jézus halálában megszerezte számunkra a Szentlelket, de senki sem fogadná be, akkor a megváltás ellenére az egész emberiség menne a kárhozatra. Mert ezt a halállal és bűnnel megjelölt létet egyedül a Szentlélek tudja felszabadítani és romolhatatlan életben részesíteni. Amikor a kegyelem állapotában megáldozol, ugyanaz a Szentlélek működik benned és árad belőled tovább a világra, amely Krisztusban. Az a Lélek, Aki feltámasztotta Őt a halálból, s Aki visszaadja a teremtés eredeti értelmét, újjáteremti azt és üdvözíti, amennyiben befogadja Őt. Gondoljunk arra, hogy az emberiség egy része katolikus. Ennek egy töredéke az, aki rendszeresen áldozik. Hát a többiekkel mi lesz, azok mennek a kárhozatra?

A krisztusiak - mondja Szent Péter - kiválasztott, papi csoport. A papnak feladata, küldetése van a többiek felé. Milyen kötelessége, feladata van a krisztusi papi csoportnak a többiek felé? Négy szentségnek is van papi jellege, rangja, feladata. A papszentelés szentségében áldozat bemutató papokat szentelnek Krisztus áldozatának bemutatására. De a keresztségnek, bérmlásnak és Oltáriszentségnek is van pappá (királyi pappá) szentelő szerepe. Akit megkeresztelnek, az Krisztus életében vesz részt, s Krisztus benne él, szenved, könyörög a világért, amennyiben súlyos bűnnel el nem üzi Őt magától. A keresztelés után krizmával kenik fel a megkereszteltet királyi pappá, prófétává, királlyá. A megkeresztelt részt vesz Krisztus papi, királyi, prófétai tevékenységében. Krisztus az Ő Lelkén keresztül minden megkeresztelt prófétáján keresztül akar szólni, prófétai jeleket végezni. Minden megkeresztelt ember hivatása, hogy Krisztus Véré, Testét, Lelkét, halálát, erényeit, felajánlja az egész világ üdvösségeért. Ezt teszik a szentmisében, magán imádságban, és közös imádságban. A királyi papság részesül Krisztus Urunk királyi hatalmában. Az Ő hatalma a Szentlélek szeretetének az ereje. Amikor a krisztushívő királyi pap a világért imádkozik vagy felajánlja munkáját, pihenését, szenvedését, akkor nem csupán szép emberi szavakat mond, hanem Istentől kiválasztott, Szentlélekkel felkent, Szentlélek erejét sugárzó, árasztó tevékenységet folytat a világ felé. Voltaképpen Krisztus imádkozik a hívekben, az Ő Titokzatos Testében, így benned is (ha a Testhez, az Egyházhhoz tartozol) a világ üdvösségeért, Ő árasztja Lelkét a világra. Innen nézve világos, hogy nem azért kell Szentmisére járni és gyónni, mert az Egyház előírja, hanem mert ha nem mész, megfosztod a világot és az emberiséget attól, amit csak te tudsz neki megadni, hogy felszabadítsd ezt a halállal megjelölt létet Isten gyermekeinek szabadságára és életére. A Szentgyónás és az Egyházzal való egység azért olyan fontos, mert amennyiben Krisztus testével (ami az Egyház) egy vagy, azaz a kegyelem állapotában vagy, csak annyiban tudod továbbárasztani a Szentlelket. Nem úri hobbi tehát a hétköznapi Szentmisére járás vagy gyakori gyónás, amit csak azok az öregasszonyok gyakorolnak, akiknek nincs jobb dolguk, hanem lelkeket menthetsz vele, mert Krisztus világüdvözítő áldozatába kapcsol bele. Amikor egy pap misézik, a világ bármely pontján, még ha egyedül is, az egész világ üdvösségeért misézik. Akár tudnak róla, mondjuk a buddhisták, akár nem, az Ő üdvösségük is ezen az áldozaton múlik. De nem elég az, hogy a szolgálati papság konszekrálja az ostyát (megszenteli Szentlélekkel és átlényegíti/átváltoztatja), mert a világ üdvössége azon múlik, hogy a királyi papság konszekrálja-e a világot,

azaz mennyit fogad be és áraszt tovább ennek a világüdvözítő áldozatnak végtelen erejéből. Amikor a pap kezébe veszi a kenyeret, és azt mondja, hogy az "az én testem", akkor Krisztus a papon keresztül átváltoztatja, latinul konszekrálja a kenyeret Krisztus Testévé oly módon, hogy kiárasztja rá az átváltoztató Szentlelket, aki átisteníti a kenyeret. Krisztus Urunk, pedig amikor a hívek áldoznak, és imádkoznak a világért, akkor belőlük Krisztus kiárasztja Lelkét mindazokra, akikért a hívek imádkoznak, és megszentelik, Krisztus testévé konszekrálják a világot. A pap árasztja a kenyérre és a királyi papi közösségre a Szentlelket, a királyi papság pedig az egész világra azzal, hogy Krisztus világ iránti szeretetét kiárasztják a történelem folyamatában a világra az Eucharisziából.

A világból azoknak az embereknek használ a hívek értük való imája, felajánlása, konszekrációja, akikben van alapvető nyitottság, elfogadás, engedelmesség, hit Isten felé. Minden megkeresztelt ember feladata, hogy tudatában legyen Krisztus világért való áldozatának, lássa az ő királyi papi feladatát, és azt gyakorolja. Krisztus Urunk ily módon üdvözíti a világot a hívek királyi papi tevékenységén keresztül.

Mit jelent a Péter levél értelmében lelki áldozatot bemutatni, azaz királyi papságunkat gyakorolni?

Erre a II. Vatikáni Zsinat szavaival válaszolunk: „Akiiket ugyanis bensőségesen hozzáköt a maga életéhez és küldetéséhez, azoknak a saját papi tisztéből is részt ad lelki istentisztelet bemutatására, hogy megdicsőüljön Isten és üdvözüljenek az emberek. Ezért a Krisztusnak elkötelezett és a Szentlélek által felkent világiak főséges hivatást és készséget kapnak arra, hogy egyre gazdagabban teremjék a Lélek gyümölcseit. Mert minden munkájuk, imádságuk, apostoli kezdeményezésük, hitvestársi és családi életük, mindennapi munkájuk, testi-lelki pihenésük, ha a Szentlélek tölti be, sőt az élet terhei is, ha türelmesen hordozzák azokat, Jézus Krisztus által Istennek tetsző lelki áldozattá válnak (vö. 1Pét 2,5). Mindezeket a Szentmisében az Úr testének felajánlásával együtt ajánlják fel készséges szeretettel az Atyának. Ilyen a mindenütt szentül szorgoskodó világiak imádó hódolata; ők így szentelik a világot Istennek (consecratio mundi)” (LG 34). A sokféle mód közül, amit a Zsinat felsorol, ahogyan királyi papságukat, a lelki áldozat-bemutatást világiak gyakorolhatják, csak utolsó helyen szerepel az élet terheinek felajánlása. Ami felhívja a figyelmünket arra, hogy újszövetségi értelemben az áldozatbemutatás nem valami szenvedést jelent, hanem Isten akarátának teljesítését. Jézus az emberiség egyetlen igazi papja sem áldozati állatok leölésével vagy mártírkodással foglalkozott, hanem egész élete, munkája, pihenése, kánai menyegzős vidámsága, de kereszthalála és vérrel verítékezése is Istennek tetsző, jó illatú áldozat volt. Ahogy a zsoltáros szavait a Szent szerző Krisztusra alkalmazza: „Áldozatot és ajándékot nem kívántál, de emberi testet alkottál nekem... Ezért így szóltam, íme, eljövök, hogy megtegyem a te akarodat” (Zsid 10,7). Újszövetségi értelemben tehát az áldozat nem a szenvedés, a leölés (bár az is azzá tehető), hanem Isten akarátának teljesítése. Az élet egésze válhat áldozattá minden szeletével együtt. Ez a királyi papi feladatom: Istennek áldozni mindent, minden percem, pihenésem, munkám, sőt még szenvedésem is, Neki szentelni, azaz az Ő akarataként élni meg mindent. Te meg tudod-e az Ő akarataként élni a pihenést, szórakozást, munkát vagy szenvedést? A pap híd, ég és föld között. Te hogyan tudnád jobban megélni, hogy munkád, pihenésed, szórakozásod, szenvedésed Istennel egyesít, vagy hogyan egyesíthetnéd ezeket jobban Istennel? Például gyakrabban használhatnád ezt a világ-konszekráló fohászt vagy hasonlót: „Mennyei Atyám, felajánlom Neked a mai napom minden munkáját, pihenését, örömét, szenvedését, és egyesítem Fiad áldozatával a világ megmentésére, áraszd általuk Szentlelket az emberiségre és a kozmoszra”. A felszentelt pap hivatása, hogy a Szentlelket közölje a királyi papsággal és a királyi papságra elhívottakkal, a világiak hivatása pedig, hogy közöljék azt a világgal, világi valóságokkal, melyek közt élnek és az élet minden szeletével. Szerepük a kovászé, hogy belülről szenteljék meg a világot. Megszentelni a világot=szentté tenni, azaz Istennek lefoglalttá tenni, Istenhez tartozóvá tenni, azaz Istennel egyesíteni, Istennel megélni a világot és az életet annak minden szeletével, ez a világiak lelki áldozata és papi küldetése. Ha így tesznek, akkor nyilvánul ki újra az, ami a második században élő szerző számára nyilvánvaló volt, hogy a keresztények tartják össze a világot imáikkal és lelki áldozataikkal.

2. Dicsőségét hirdessétek: A világ ajándék, ahogy egy jegygyűrű is ajándék, de egy ajándéknak, s így a világnak is csak addig van értelme, amíg az, aki kapja hálával használja és megköszöni, egyébként elemeire hullik a kozmosz. Ezért nemes papi hivatás a Péter levél értelmében, hogy Annak dicsőségét hirdessük, Aki meghívott minket. Életünkkel és szavainkkal kell tanúskodnunk és királyi papi közösségünkkel a bennünk és köztünk élő feltámadt Krisztusról. A mi hivatásunk, hogy közvetítők legyünk Isten és ember között, azaz Istenhez vonzzuk, vezessük az embereket egyéni és közösségi életünkkel. Így ír erről a második századi szerző: „A keresztényeket nem különbözteti meg a többi embertől sem a táj, sem a nyelv, sem az életmód. Öltözködésben, táplálkozásban a lakosság szokásaihoz alkalmazkodnak, de más szempontból egy csodálatos és mindenki számára hihetetlennek látszó életmódot folytatnak. Házasságot kötnek, mint mások; gyermekeik születnek, de nem dobják ki magzataikat (magzatelhajtást nem végeznek). Közös az asztaluk, de az ágyuk nem.

Testben vannak, de nem a test szerint élnek. A földön élnek, de a hazájuk az égben van. A fennálló törvényeknek engedelmeskednek, de életmódjuk felülmúlja a törvényeket. Mindenkit szeretnek, őket azonban mindenki üldözi. Szidalmazzák őket, és ők áldással felelnek erre. Megvetik őket, de ők tiszteletet adnak mindenkinek. Egyszóval: ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban...

A lélek szereti az öt gyűlölő testet és tagjait; a keresztények is szeretik üldözőiket. A lélek be van zárva a testbe, de ő tartja össze az egész testet. A keresztények is úgy vannak a világban, mintha börtönben volnának, de mégis ők tartják össze a világot. Isten olyan fontos őrhelyre állította őket, ahonnan nem szabad elmenekülniük.” (Diognétoszhoz írt levél - II. század)

Kérdések: Mi a királyi papság feladata? Fel szoktad-e ajánlani a Szentmisén minden munkádat, percedet, életedet lelki áldozatként másokért? Hogyan lehetne az Egyház, mint királyi papi csoportot alkalmasabb eszközzé Istennek a világ üdvözítésében? Te fontosnak tartod-e, hogy gyakran

